

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Az „Isten velünk”! — **Gálosiné Ottlik Myra:** Szívedet keresi az ember. — **Dezső István:** Mindent Jézussal. — **Német István:** A jászoltól nem félttem. — **Központi:** Imaszándékunk. Az oltáregyesületi hivatás. — Oltáregyesületi élet. — **Kulcsár Ilona:** Fohász.

AZ „ISTEN VELÜNK”!

Az Úr Jézusról szóló jövendölések között szerepel az is, hogy (Emmanuel vagy) Immanuel (Iz. 7, 14.) lesz a neve. Magyarul im-manu-El velünk az Isten-t jelent. Elsősorban arra vonatkozik, hogy az emberben benne lesz az Isten, Isten-ember lesz a Messiás, de vonatkozik arra a bizalmas együttlétre is, melyben Ő az emberekkel élni fog: a „hozzánk közeledő” Isten, Őbenne közöttünk lakó Istenné lesz: *„az Ige testté lön és mi közöttünk lakozék”* Ján. I. 14.

Ha mi távol is estünk az apostol által jelzett boldog időktől, — amikor közöttünk lakozék az Ige — mégis dicsekedhetünk az Úr áldott jelenlétével: *a legfőbbesébb Oltáriszentségben Istenségével és emberségével együtt valóságosan és igazán jelen van és közöttünk lakik*, akár fényes templom, akár szerény kis oltártülke vagy kápolnáska az, amelyben felállították a tabernákulumot.

A közöttünk lakó Istenhez, *a mi szentségi Úr Jézusunkhoz szálljon az új évben gyakran a gondolatunk* és mondjuk magunknak biztatóan: *az Isten velünk!* Próbáljuk átélni és lelkiéletünk javára fordítani nemcsak a gondolatot, hanem a valóságot, hogy Benne az Isten van velünk.

Minden Reá való gondolás áldásos, mert kegyelemmel felel reá az Úr. A legfőbbesébb Oltáriszentség olyan forrás, amelyből nemcsak akkor meríthetünk, ha Hozzá járulunk és megáldozunk, vagy közvetlen Előtte imádkozunk, hanem mivel e Szentség = az Úr Jézus Maga, már a gondolatot is vezetéknek használja, hogy rajta keresztül kegyelmet, erőt öntsön a lélekbe, mely Feléje fordult, Feléje nyílt és *„szomjúhozza”* Őt. Próbáljuk csak a lelkiéletünk lámpásává tenni az Úr áldott jelenlétének tudatát. Hogyan?

1. Tudatosítsuk a napunk kezdetén azzal, hogy reggel az ágyunkból kilépve az első lépésünk Neki szóló térdhajtás legyen az oltáregyesületi fohással: *„áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legfőbbesébb Oltáriszentség”*!

2. Napközben minél többször gondoljunk Reá: óraütés, harangszó, szentképek, utazáskor templomtornyok, útszéli fészületek stb. emlékeztethetnek bennünket Reá.

3. Munkánk, napi életünk egyes változásai elé tegyük oda az oltáregyesületi életet kifejező jelmondatot: *Mindent Érted Jézusom!*

4. Szeressünk *elmélkedni arról, amit az Úr hozott a földre*: a kinyilatkoztatásnak Krisztus tanításában megnyilatkozó tiszta világossága, Anyaszentegyházunk vezető keze; Krisztus tanításában, élete példájában és az általa szerzett kegyelem és szentségek kiszolgáltatásán gyakorolt felbecsülhetetlen szolgálatait értékeljük, becsüljük és használjuk a lelkünk üdvére!

5. Fejlesszük gyakorlatokkal — szentséglátogatás, jól végzett szentáldozások — az Úr Jézussal való kapcsolatainkat! Olyan a lelkünk, mint a hegedű zöngeszekrénye: ha sokszor rezeg át rajta az Úr Szíve verése, Krisztus Istenségének fölséges szentsége, mindenható ereje, minden földit fölülmúló tisztasága és isteni akarata, akkor mindig tökéletesebb hangot ad, mindig krisztusibb életet produkál és mindig alkalmasabb lesz arra, hogy benne éljen és rajta keresztül sugározzék a világba Krisztus.

Ó Szentséges Ostya! Ó áldott Eucharisztia! Ó boldogító Immanuel! Isten velünk! Ó légy velünk és mi Véled járjuk meg az újesztendő minden útját!

Mátrai Gyula dr.

Szívedet keresi az ember.

Írta: Gálosiné Ottlik Myra.

<p>1. Új év! Új napok, hónapok
Jön titokkal teli a Jövő.
Lesz benne, bánat, árny, zökkenő.
De maradok én: aki vagyok.</p>	<p>3. Nem! Nem kezdet, az most kevés,
Hogy fúló lelke elpihenjen.
És a remény zengve zengjen
S boruljon szét a feledés.</p>
<p>2. Törekeny, múltó, fájó ember,
Kit erőssé csak Isten tehet.
Remegve keres egy Kezet,
Mert a világ romokban hever.</p>	<p>4. Enyhe balzsama rajt! Nem kezdet
Keres a fáradt, tépett Ember,
Ki terhelt a sok kiontott vérrel, —
— Jézusom! Keresi a Te Szíved!</p>

MINDENT JÉZUSSAL.

«Ha szent akarsz lenni, könnyű lesz az neked,
csak egy célod legyen: Jézusnak örömet szerezni.»
Liziót Szent Teréz.

«Boldog aki megérti, mit tesz Jézust szeretni és önmagát Jézusért megvetni... Jézus nélkül lenni nehéz pokol; Jézussal lenni édes paradicsom... Legszegényebb az, aki Jézus nélkül él; de leggazdagabb, ki jól van Jézussal... Aki Jézust megtalálja, jó kincset talál, sőt mindenekfölötti jót... Nagy mester-ség Jézussal társalogni tudni és Jézust megtartani nagy okosság... Légy alázatos és béketűrő és Jézus veled lesz... Légy ájtatos és csöndes és Jézus veled marad... Szeressünk mindent Jézusért, Jézust pedig önmagáért!»

«Krisztus követése; szerzőjének aranyigazságai életté válnak mindazokban, akik megmaradnak és gyarapszanak Jézus szeretetében. Ők nemcsak boldog

meggyőződéssel vallják, de minden tettükben hirdetik is: «Nekem életem a Krisztus... Az ő kegyelméből vagyok az, ami vagyok... Ki szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Éhség, mezítelenség, veszedelem vagy üldözés, vagy kard? De mindezeket győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket az Istennek szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban vagyon.»

Ne gondold, Édes Testvérem, hogy az Úr Jézussal egyesült igazi benső lelki élet valami elérhetetlen képzelődés. Hála a Végtelen Szeregetnek, komoly valóság ez az életszentség útján járók életében.

Okulásul és buzdításul csak a mi nagy Prohászka püspökünket említem meg. Az «Élő vizek forrása» művében ő ezeket írja: «Az emberszív istenszeretetre van teremtve s mikor az Eucharisziában ember módra szeretjük a Krisztust, istenszeretünk hazatalált...»

«Akinék tekintete Istenre van beállítva, az minden emberszívben Istent találja fel, az minden rokonlélekben az Istenség végnélküli szövetének egy-egy fonálát fogja és nem kell félnie, hogy a teremtmény eltereli Istenétől. A teremtmények szeretetében szellemet, lelket keressünk, s az érzéki elemet szorítsuk háttérbe. Így egész érzelmi életünk szent lesz és komoly, nap sugaras és emelkedett, mert Isten szeretetébe olvad minden emberi vonatkozásunk, azt színezi, gazdagítja, beviszi földi létünk minden izületébe, beszívároztatja belső világunk eleven hajszálcsovéibe.»

Jézus ajkára pedig ezeket adja: «Tanuljatok tőlem. Öntse túl a lelketek testiségteket, mint én tüzemmel túlöntöm a kelyhet és a hostiát. Legyen szolgálótok és eszközötök az anyag, mint az én szeretetemnek szolgálja és eszköze a paténa fehér kovászalanja s a kehely kristályos itala. Szeressétek a teremtet, az enyém, nektek készítettem. Szeressétek egymást, enyémekek vagytok, egyazon karommal öllek mindnyájatokat magamhoz. *De szeressétek mindezt lélekben és bennem s ezzel a szeretettel közeledjétek az én rátok szabott eucharisziás szívemhez, mely ott akar dobogni minden oltáron és minden emberszívben. — Amen.*

Ez volt a szentéletű Püspök megszentelt gondolatvilága. És az életgyakorlata mit bizonyított? Azt, hogy ez nála nem holt elmélet, hanem vérré vált erős meggyőződés és életszükséglet volt. Az alábbi két esetből nagyon szépen kiviláglik finom lelki érzéke és mindig dolgozó krisztusi szeretete.

1919 őszén, a magyarországi kommunizmus után, egy alkalommal vele sétálgattam és éppen a kommunizmusról, annak elveiről, akkori pusztításairól és jövő eshetőségeiről beszélgettünk. Útunk a patak partján vezetett. Beszéd közben észrevettem, hogy az útunkba eső kődarabokat sétatbotjával átdobja a patak túlsó partjára. Gépies, akaratnélküli cselekedetnek gondoltam ezt. Hiszen természetesen csaknem minden embernél előfordul ilyesmi: tesz valamit csupán idegességből, unalomból, minden tudatosság és cél nélkül. Egyszer csak egy nagy követ találunk az úton. Ezt már megmozdítani sem tudta a botjával, és azért lehajol, fölveszi és áthajítja a követ. Most már meg nem állhattam, hogy meg ne kérdezzem tőle: «Püspökatyám, miért tetszett ezt a követ átdobni?» — «Lássá, carissime, még valaki megbotlik benne. Aztán a magyar ember mindjárt káromkodik ám! Hát hogy ne káromkodhassék! Tavaly is sokat áthajítottam ám a túlsó partra (ott nem volt gyalogút!).» — Megköszöntem a fölvilágosítást — és azóta nagyon sokszor elgondolkoztam azon: Lám, a szentek nem a felhők közt élnek. Itt a földön

Isten színe előtt és Isten szeretetében járnak, példaadóan utat mutatnak, a bűnalkalmakat eltávolítják és Isten szeretetére hívogatják szerencsétlen, bűnös testvéreiket.

Egyszer küldöttség kereste a Püspökatyát. Kedvelt sétahelyén, az erdő magányában találom meg és jelentem neki, hogy kéretik őt. A hegyről lejövet egy tölgymakkot talál. Fölveszi azt és mondja nekem: «Carissime, úgy-e nem haragszanak meg az urak, ha egy kissé megvárakoztatjuk őket?» «Bizonyára nem» — felelem neki. — «Lássa, lássa carissime, az emberek írtják az erdőt, de senki sem ültet fát. Mi majd ültetünk nekik. Hol is lehet?» Jó napos helyet keres és amikor megtalálja, örömmel mondja: «Itt ni!» Leszúrja turista botját a földre, elülteti a

Részlet az árpádházi B. Margit oe. kiállításáról.

makkot s azután kedvesen odaszól hozzám: «Úgy-e nem haragszanak meg az urak, hogy egy kissé megvárakoztattuk őket. Menjünk.»

«A mindig lángoló szeretet ezt a kis alkalmat sem mulasztotta el, hogy felebarátjának jót tegyen — Jézus figyelmes és jóságos szeretetével.

Kedves Testvérem! Neked és mindannyiunknak könnyű lesz ennek az élő szeretetnek az útja, ha az Anyaszentegyházzal buzgón kérjük: «Jézusom add, hogy Téged mindenben és minden fölött szeressünk s így Szent Szívedben állandó otthon nyerhessünk.» De legyünk is rajta, hogy öntudatos és buzgó lelkünkkel Jézussal és Jézusban maradjunk, akkor Jézusért is dolgozunk minden erőnkkel, hogy eljőjön minél hamarabb miközénk az ő szent Szívének az országa.

Dezső István.

Az erények épületének alapköve az alázatos engedelmisség, amely erény Aquinói szent Tamás szerint a mennyország kulcsa is; így az engedetlenség, mint az összes bűnök gyökere, amelyből minden Rossz és Gonosz burjánzik, a pokol kulcsa is.

Brenner Tivadar.

A JÁSZOLTÓL NEM FÉLTEM.

Drága jó Lélek! Isten jóvoltából újra a karácsonyi ünnepek örömeit élvezhetjük és abban a kegyelemben van részünk, hogy ott térdelhetünk az eucharisztikus jászol előtt, mely felidézi és megörökíti nekünk az első karácsony minden áldott örömét, kegyelmét és békéjét.

S vajjon melyikünk ne időzne ott szívesen és hosszasan, hiszen olyan vonzó a jászolban fekvő isteni Kised. Benne megvalósult részünkre az ígéret, hogy mézet csepeg ránk az ég. Sehol sem oly édes az Úr, mint a betlehemi barlangban, mert egy fázó pici gyermek szemével, ajkával mosolyog ránk.

Megvallom, hogy nekem ott gyakran egy kép jut eszembe a multból. — Vagy 20 éve történt, hogy esztergomi árvaházunkba egy kis leánykát hoztak. Teljesen árva volt szegényke és még kicsi is. Félénken jött, de csakhamar megmelegedett, otthon érezte magát a jó Nővérek és kis társai körében. Megnyílt a szíve, megoldódott a nyelve is. Csevegni kezdett, hogy most mily jó neki, mert ágyban alhatik és nem bántja senki. Ez tetszik neki legjobban. Kis társai nagyot néztek és kíváncsian kérdezték, hát előbb nem alhattál ágyban? Nem ám — volt a felelet —, gyakran nem. S elmondja a kicsike, hogy szegény szülei halála után egy rossz ember családjához került, ahol a részeges, haragos apa sokszor szétverte övéit. Ki-ki menekült amerre tudott. A mi kisleánykánk a szomszéd bácsi szegényes istállójában szokta magát meghúzni, ott belebújt a jászolba és egy jámbor tehénke társaságában pihent el és virradt meg.

— Hát nem féltél az istállótól, a jászoltól, a tehénkétől? — kérdezték szánakozó szívvel a többiek. — Ó, nem, felelte bájos megilletődéssel a gyermek, a jászoltól nem félttem, a tehénke se bántott, inkább olyan jó meleget lehelt rám. Csak az emberektől félttem!

Hidd, kérlek, nem tudtuk száraz szemmel végighallgatni ezt a fájdalmasan szomorú gyermekvallomást. Rám is oly mély hatással volt, hogy még most is ott cseng lelkemben a szó: a jászoltól nem félttem, a tehén se bántott, sőt meleget lehelt rám, csak az emberektől félttem. Ha csak megláttam is a kis árvát, úgy összeszorult a szívem a gondolatra: ilyen kicsi még és már annyit szenvedett, olyan fájón keserűt tapasztalt az emberektől. Kis hősnék tekintettük, mert tudott egyedül szenvedni. Nagyon megszerettük, mert szívből megsajnáltuk és felejtetni akartuk vele az istállót, a jászolt, a rossz emberek szívtelenségét.

Drága Lélek, hát nem így vagyunk-e a betlehemi kised Jézuskával is, ha úgy előtte térdelünk!

Végtelenül kedves nekünk, mert kicsi gyermek léteire istállóba jutott, mert jászolban fekszik, mert nélkülöz, mert szenved.

Nagyon kedves nekünk, mert hős. Nem fél a barlangtól, nem fél a jászoltól, nem fél a hidegtől.

Megcsodáljuk, megszánjuk, megszeretjük, mert ilyen. Pótolni akarjuk, hogy felejtse el az első karácsony szenvedéseit, a jászol hidegségét, a barlang sötét-ségét, az emberek szívtelenségét.

Úgy-e felkínáljuk önmagunkat, megnyitjuk szívünket, lelkünket, hogy térjen be hozzánk és érezze jól magát minálunk.

Mondd, Drága Lélek, nem így tennél-e te is velem!

Hát igen, vigyük csak el, hisz azért kicsi, hogy elbírnjuk, azért fázik, hogy melengessük, azért szállt le a jászolba, hogy mienk legyen. — Ezt az örömet és boldogságot kívánom neked is.

Német István.

Az oltáregyesületi hivatás.

Talán furcsán hangzik e cím, mert egyházi nyelven a „szerzetesi” és „papi” jelzők szoktak a hivatás szó előtt állani, de egészen jogos előtte a fenti jelző is. Igen, az *Oltáregyesületeknek hivatásuk van.*

Meghívta őket az Úr arra, hogy a legfölségesebb Oltáriszentség örökimádásában helyettesítsék az Eget és a szegény templomok szegény Úr Jézusáról gondoskodva, helyettesei legyenek a Szűzanyának, Szent Józsefnek, a pásztoroknak és napkeleti bölcséknek, akik Róla gondoskodva, Neki ajándékokat adva, a tevékeny szeretet, a Királynak járó hódolat s az Istent megillető imádás összesített szolgálataival olyan nagy vigasztalására lehettek az Úr Jézusnak mindazáltal a vesztére törő gyűlölettel szemben, mely oly sokak részéről nyilvánult meg Velé szemben és oka lett keresztalálának is.

Az örökimádást nemcsak abban látjuk, hogy az oltáregyesületek az egész világon éjjel-nappal imaórákat tartanak, hogy minden tag imádási óráján az egész Oltáregyesület képviselőitelen jelenik meg az Úr színe előtt és így az egész Oltáregyesület — legalább képviselőitelen — folyton — tehát örök — imádásban van, hanem az *egyéni életünkkel termelt örökimádásban is.* Az oltáregyesületi tag egyéni élete reggeltől estig és estétől reggelig szentségimádás lehet. Hogyan? *„Mindent Erted, Jézusom!”*-mal ébredünk és hajtunk térdet az ágyból kilépve a legfölségesebb Oltáriszentség (a templom) felé. Akármilyen messze vagyunk is Tőle, az Úr Jézus lát bennünket, hallja fohászkodunk és elfogadja ajándékunkat: minden tehetségünk használatát és produktumát: gondolat, akarat, cselekedet, öröm, szomorúság, munka és pihenés stb., a mindent Erte lenni és felajánlani igazán szép gyakorlat és tökéletesen megvalósítja az apostol tanítását: *„Akár esztek, akár iszotok, akár bármit tesztek, Isten dicsőségére cselekedjétek!”* (I. Kor. 10, 31.) Napközben minél többször tudatosítsuk a reggeli felajánlást! Rágondolunk a legmértőségesebb Oltáriszentségre és foglalkozásunk közben is többször fohászkozunk: *„Mindent Erted, Jézusom!”*

Az oltáregyesületi hivatás másik része: gondoskodni kívánunk arról, hogy a legszegényebb templomban is meglegyenek *a legszükségesebb egyházi szerek, ezek a mi imádott Krisztus Királyunk udvartartásának szükségletei.* Az oltáregyesületi tag szíve katolikus szív, amelybe nemcsak a saját temploma, hanem az összes szegény templomok tyge belefér. Az Úr Jézus mindenütt ugyanaz, a mi szeretetünk is kell, hogy ugyanaz legyen Iránta a szegény templomokban is. Ohajtanunk kell és tennünk kell róla, hogy a legszegényebb templomokban is minden — legalább az előirt legszükségesebb — meglegyen, ami Krisztus Király ottani szerény udvartartásához tartozik. Természetes, hogy a magunk templomát akarjuk elsősorban tisztának, szépen felszereltnek látni, de tartunk ebben mértéket, itt is az erény útján járva és semmi esetre el nem vonva az oltáregyesületi adományokat — amelyek a szegény templomok felszerelésére adtak — eredeti rendeltetésüktől.

Januári imádási óráinkban buzgón imádkozunk az oltáregyesületi hivatás megértéséért!

* * *

Teljes búcsúk: A beiratkozás hónapjának valamelyik napján; minden tagnak halála órájára, „akik töredelmes szívvel végezték szentgyónásukat és áldozásukat, vagy ha ezt már nem teheték, legalább is őszinte bánatot keltenek fel magukban és Jézus legszentebb nevét, ha nem is szájjal, de szívvel segítségül hívják”. Az év elején, az oltáregyesületi templomban (Budapest, Örökimádás) tartani szokott engesztelő kilenced alatt, ha legalább öt szentbeszédre résztvettek (és a szentségekhez járulva, a pápa szándékára legalább egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkoznak).

Központi.

Ünnepélyes szentkilencedünk.

Az Oltáregylet legnagyobb jelentőségű ajtatósságát tartjuk minden év elején, amikor a tőlünk telhető legnagyobb ünnepélyességgel rendezzük meg a legfölségesebb Oltárszentséget ért bántalmak és bűnök jóvátételére, az engesztelő kilencedet országos központi templomunkban, az Örökimádásban.

Minden nap:

Reggel 7 órakor lesz a szentségkitétel, utána a zárda konventuális szentmiséje.

9 órakor csendes engesztelő szentmise a hívek számára, a zárda tagjainak részvételével és a szerzetesnők énekarának latin nyelvű eucharisztikus énekével.

Utána egész nap szentségimádás, amelyen nemcsak az Oltáregylet tagjai vesznek részt, hanem egymást váltják rajta az intézmények és egyesületek küldöttségei is.

Délután, a zárda zsolozsma után, pontosan 5 óra 15 perckor P. Varga László jezsuita atya mond szentbeszédet az Eucharisztia szocialis tanításairól. Ez a szentbeszéd mindig a legkiemelkedőbb pontja a novénának, mert az engesztelés tág terét világítja, be és gyakorlatában mélyítő erővel szerepel.

A szentbeszédet **ünnepi áldás követi**, amelyet minden nap főpapok adnak, az Örökimádás papjainak segédletével. (A szereplő főpapok személyét illetőleg később a Nemzeti Újságban adunk tájékoztatót.)

Nagyon szeretnők az idén — tekintettel a világhelyzetre — különösen is *kedvessé és tartalmassá tenni ezt az engesztelő kilencedet* az Úr Jézus előtt. Azért nemcsak budapesti egyesületeket, intézményeket hívunk meg szokás szerint, hanem ezúton is *felhívjuk az ország összes Oltáregyleteit, illetve egyesületi tagjait hogy novénánkhoz, mely 1941 január 11-én 9 órakor kezdődik és január 18-án este negyed hátkor fejeződik be — csatlakozni szíveskedjenek!*

Miben álljon a csatlakozás?

A legkevesebb — amit mindenki megtehet az volna — hogy az Oltáregylet tagjai valamennyien felajánlják ezen napok alatt (január 11–18-ig) a napi életüket a szentségi Úr Jézus engesztelésére (az egész napi ima, munka, öröm, szenvedés, áldozat, stb.).

Több ennél, ha az Oltáregylet tagjai közül azok, akik tehetik, imaórárt tartanak e napokon, akár otthon, akár a templomban.

Még több, ha az egész Oltáregylet vagy legalább akik ráérnek, a nap valamely órájában közös engesztelő szentséglátogatást (nem muszáj egész órásnak lenni, elég volna félóra is esténként) végeznének a saját plébániatemplomukban.

Igen örülnénk annak is, ha január 18-án, amikor a befejező napon közös szentáldozás van a novénának, az illető Oltáregylet tagjai is csatlakozásul közös szentáldozáshoz járulnának.

Levelezőlapon egy-egy Oltáregylet — kérjük — jelentse a csatlakozás mikéntjét. Budapest, IX., Üllői-út 77. alá, a Központnak.

Fohász.

(Boldog Margit egyházközség oltáregyleti kiállításán: 1940 november 26-án.)

Krisztus Király! Áldd meg a küzdőket, kik varrogatnak, a drága nőket, — kik öltögetnek és Téged dicsérnek, míg munkálkodnak, — mert Néked élnek.

Szent kegyelmedet szívük vágyára, áldásodat kezük munkájára, önts, ó, áraszd Királyok Királya, hogy legyen bérük az égi palma.

Kulcsár Ilona.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSÁROS JÁNOS.**